

През кримската война западните държави видяли, че положението на подвластните на Турция християни било действително лошо и, за да не очакват тия християни спасение от Русия, Англия и Франция накарали султана да издаде в 1856 г, един Хатихумаюн, с който се давали на всички турски поданици равни права. Но и тия права останали повече на книга. Тогава разочаровани от неизпълнението на Хатихумаюна, повдигнали се през същата година няколко стотин бунтовници от Търновско и Габровско, под началството на един шивач в Търново, дядо Никола, и се събрали в Габровския манастир. Обаче, придумани от габровските първенци, повечето от възстаниците си разотишли, а дядо Никола бил убит.

Нашите бунтовнически движения взели едно по-здраво направление, когато на чело на тия движения се поставил Георги Раковски.

Георги Раковски. Георги Раковски бил най-пламения борец за българската свобода. Той се родил в Ботел (в 1818 г), а образованието си получил в Цариград. Раковски започнал своята деятелност с хайдутлук, като повел сам една чета в Балкана. След това той избягал в чужбина и се скитал в Австрия, Русия, Романия и Сърбия отдето бичувал фанариотската развала и турското варварство. Със своите вестници „*Бъдащност*“ и „*Дунавски лебед*“ както и с книгите си като „*Горски ижтник*“ и др. той подбуждал българския народ да прогони фанариотите, да се повдигне против турците и да се освободи.

В 1862 г. турците които държали белградската крепост, почнали да гърмят срещу града. Тогавя Раковски събрал по сръбска покана една българска дружина от около 2000 души, която била наречена „Българска легия“, и назначил за неин началник славния хайдук дядо *Илю Марков*. Юнаците от тая дружина показали неимоверна храброст. Един от тях, *Васил Иванов*, пръв се покачил на белградската крепост. За тая му отчаяна смелост той бил наречен от другарите си „Левски“. Но въпреки българската помощ и юначество, сръбите се скоро примирили с турците, и българската легия трябвало да се разпръсне.